

?Portadors de somriures

«Ja fa molts dies, que anem fent com si tot fos provisorí. Però la tristesa va per dins, va fent un pòsit inevitable»

Surto de casa i respiro una glopada d'aire net. Fa fred, però fa sol. Les festes, a tocar! I llavors m'adono que no porto la mascareta. És clar, per això podia respirar tan bé... Em poso la d'emergència que sempre porto i continuo. Em saluda algú que, amb la mascareta, no conec. Però no goso dir-li-ho.

En arribar a la plaça Vella, veig que hi ha una animació inusual: una colla de noiets canten nades, totes amb jerseis vermells i blancs. La gent mig escolta, mig conversa. Uns noiets se les miren des d'un racó de la plaça, potser amb somriures còmplices. És clar, ara no se sap.

M'assec a escoltar asseguda a la terrassa del bar del davant, que encara està oberta. No és que ho facin especialment bé, però sí que respiren desimboltura i alegria... Escolto i ploraria. Potser perquè per un moment he vist la normalitat, la llum al capdavant d'un túnel. Però és un miratge. No poden cantar gaire bé perquè porten, totes, mascaretes negres.

Ja fa molts i molts dies, que anem fent com si tot fos provisorí, que al capdavant ho deu ser. Però la tristesa va per dins, va fent un pòsit inevitable.

I sí, hem de vigilar i ens hem de cuidar, però cal que en parlin a tothora, del virus, als mitjans? Tan sovint o més que si parlessin del temps?

Avui fa fred. Sota zero. Risc de coronavirus alt. Gairebé totes les comarques de color vermell fosc. De moment es manté l'anticicló. Els cribratges continuen. La cota de neu, de moment, alta. El vent, del nord. La previsió és que arribin aviat les vacunes. Cal abrigar-se: guants, bufanda, abrics, mascareta. Les ratxes de vent poden ser notables. Confinament comarcal. Isòbares que s'aparten. Distància, sobretot social.

Doncs, vigilarem i ens cuidarem. Sí. Però em nego a considerar els altres com a possibles portadors del virus. Més aviat espio els ulls i hi busco vestigis de complicitats, de dignitat, de lluita contra aquesta desfeta que paga la gent més feble. La que va a treballar on sigui sense prou mesures sanitàries però que quan té festa s'ha d'estar a casa, perquè no té segona residència ni diners per a un hotel.

Les noiets barregen nades i cançons més seves. Omplen el poble i el dia d'alegria necessària. Tiro les monedes a la funda de la guitarra oberta.

I torno cap a casa mirant als ulls de conegudes i de desconeguts, espiant somriures. Perquè ens fan molta, molta falta.